

Carta del Prelat (desembre 2011)

A la carta de desembre, el Prelat exhorta a preparar el naixement del Senyor vivint bé l'Advent i la festa de la Immaculada.

28/12/2011

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills,

hem entrat a l'Advent, que ens porta una crida a renovar l'esperança: no una esperança efímera, passatgera, sinó una confiança segura, perquè

prové de Déu. Aquesta expectativa joiosa, tan característica de les setmanes que precedeixen el Nadal, **és l'actitud fonamental del cristià que vol viure amb fruit la renovada trobada amb Aquell que ve a fer estada entre nosaltres: Jesucrist, el Fill de Déu fet home [1] .**

Diumenge passat, a la primera lectura de la Missa, llegíem unes paraules d'Isaïes, dolgut davant la situació del poble escollit. Aquells homes i dones havien endurit els cors i s'havien apartat de Déu, i el profeta s'adreça al Senyor demanant-li que els converteixi: *Reconcilia't amb nosaltres, que som servents teus: som el poble que tens per heretat (...). Oh, si esquincessis el cel i baixessis! Al teu davant es fondrien les muntanyes! [2] .* Aquest clam, d'una manera o altra, ressona sovint al llarg d'aquestes setmanes, i també nosaltres, atents a la veu de

l'Església, repetim amb sinceritat:
*veni, Domine, et noli tardare. Relaxa
facinora plebi tuæ [3]* : vine, Senyor, i
no triguïs; desferma les dures
càrregues que pesen sobre el teu
poble. La litúrgia ens assegura: aviat
arribarà el Senyor que domina els
pobles, i serà anomenat Emmanuel,
és a dir, Déu amb nosaltres [4] . I així
és: el Senyor ve per reduir a la
impotència l'obra del mal i tot allò
que encara pot mantenir-nos
allunyats de Déu, per retornar a
l'antic esplendor i a la primitiva
paternitat [5] .

Quantes vegades hem invocat ja,
amb el cor o amb els llavis: *veni,
Domine Iesu [6]* ? Assaborim aquesta
frase de l'Escriptura, que la litúrgia
aplica a l'expectació del naixement
de Crist: *cel, deixa caure la rosada, i
que els núvols facin ploure la bondat!
Que la terra s'obri per fer brotar la
salvació [7]* . El firmament es va
esquinçar fa vint segles per a

l'arribada del Redemptor al món, i constantment passa cada dia, quan Jesús se'ns acosta amb la seva presència sacramental en la Sagrada Eucaristia. A cadascuna, a cada un, correspon, per tant, obrir el cor de bat a bat, perquè s'amari d'aquesta divina rosada que ens vol fer eficaços. Per això, la millor manera de preparar-nos per a la vinguda espiritual de Jesucrist el proper Nadal, consisteix a disposar bé les nostres ànimes i els nostres cossos per rebre'l amb nou fervor cada dia a la Sagrada Comunió. Com vas desgranant aquestes jornades? Com vols que la humanitat aculli el Senyor? Aprofites els llums i els guarniments del carrer, per demanar que Déu tingui la resposta que es mereix de les seves criatures?

El nostre Pare ens impulsava a aprofitar aquestes setmanes ***per construir amb el cor un Pessebre per al nostre Déu. Recordeu quan***

***éreu petits? Amb quina il·lusió
sabíem preparar el Naixement i les
muntanyes de suro, les cases
minúscules, i totes aquestes
figuretes al voltant del pessebre on
Déu va voler néixer! [8] . I s'aturava
en una consideració que es pot
aplicar a tots els fidels: sé bé que,
com més temps passa, per allò de
què l'Opus Dei és per a cristians
adults que per amor de Déu es
saben fer nens, les meves filles i els
meus fills són cada dia més petits.
Amb més il·lusió, ja que en els
nostres anys d'infància, haurem
preparat el portal de Betlem en la
intimitat de la nostra ànima [9] .***

En meditar l'esdeveniment
extraordinari que commemorem, el
Papa convida a pensar que el
compliment de la paraula que
comença en la nit de Betlem és,
ahora, immensament més gran i -des
del punt de vista del món- més humil
que allò que la paraula profètica

permetia intuir [10] . Isaïes i tots els profetes només entreveuen el que passaria al Nadal. El compliment d'aquella paraula té una força més gran, incommensurable, perquè, amb l'encarnació i el naixement del Verb, ha quedat superada la distància infinita entre Déu i l'home. Déu no només s'ha inclinat cap avall, com diuen els Salms: ha "baixat" realment, ha entrat en el món, fent-se un de nosaltres per atraure'ns a tots a si [11] . D'altra banda, tot s'ha desenvolupat amb la humilitat més profunda: aquest Déu sapientíssim, totpoderós i etern, se'ns ofereix com nen acabat de néixer, inerme, necessitat d'uns braços humans que li donin abric i d'uns cors que l'estimin de debò . Com Maria i Josep a la nit de Betlem, així hem de comportar-nos nosaltres en el silenci de l'oració, de la nostra presència de Déu en la jornada i en rebre sacramentalment en l'Eucaristia. El mateix fet de posar el Pessebre a les

nostres llars expressa la nostra espera, que Déu s'acosta a nosaltres (...), però també és expressió de l'acció de gràcies a Aquell que ha decidit compartir la nostra condició humana en la pobresa i en la senzillesa [12] .

Estem també preparant la festa de la Immaculada, ja imminent. El nostre cor de fills s'omple de goig especialment en aquesta solemnitat, perquè en la Verge Santíssima veiem reflectides la grandesa i la humilitat amb què el seu Fill va baixar a la terra. Grandesa de Maria, la Puríssima, la Tota Santa, la criatura més excelsa. Tan gran és la seva dignitat, que el poble cristià l'aclama dient: més que Tu, només Déu! I humilitat suma de la Verge natzarena, ja que havent estat escollida des de l'eternitat per a ser Mare de Déu, es considera i es diu a si mateixa esclava del Senyor. Quantes lliçons, filles i fills meus,

hem d'aprendre amb continuïtat de la nostra Mare, i concretament ara, en els dies que precedeixen la seva festa! Demanem-li que no les oblidem, que les posem en pràctica.

Em ve a la memòria que, justament en aquests dies de 1931 -han transcorregut vuitanta anys-, sant Josepmaria va redactar unes consideracions sobre els misteris del Rosari, que des d'aleshores han ajudat innumbrables persones a ficar-se per camins de contemplació. Us suggereixo que, en aquestes dates, us esforceu per complir amb més pausa i atenció aquesta devoció mariana. En una ocasió, responent a una pregunta, el nostre Pare explicava: ***el Rosari és una pregària molt grata a Maria Santíssima, que està arrelada en la vida dels catòlics des de fa molts segles. Alhora, és una meditació dels misteris de la vida del Senyor i de la seva Mare. Per***

tant, el recomano amb tot el cor, també com una oració que es pot fer en família, encara que no heu obligar als vostres fills petits a resar-lo (...). Si voleu fer-ho amb els altres, que vinguin, si no, deixeu-los estar, que ja vindran. Ha de ser alguna cosa voluntari [13] .

Pel seu gran respecte a la llibertat de les ànimes, el nostre Fundador afegia que en això -com en totes les pràctiques de pietat- cadascú ha de seguir el seu propi camí. I afegia: *he aconsellat una manera de resar-lo, però a ningú li dic que aquesta ha de ser necessàriament la seva manera concreta de fer-ho, perquè pot haver altres mil formes diverses. Les ànimes, encara que són similars, tenen cadascuna el seu propi camí. Segueix el que vulguis, en el rés del Rosari i en tota la resta. Procura, si t'interessa, meditar una miqueta*

les oracions que componen el Rosari, i que han estat posades per l'Església. Resa tranquil·lament els parenostres i les avemaries. Si et distreus, torna com puguis. I si t'has distret tot el temps, ho has resat també: has estat fent una gran serenata en honor de la Mare de Déu [14] .

Durant l'Advent, se'ns fan presents, amb vivesa, els misteris de goig del Rosari, sobretot en l'última setmana, quan la litúrgia intensifica la preparació immediata per al Nadal. Esmerem-nos en contemplar-los amb especial interès. Per ajudar-me i ajudar-vos, us transcric un dels comentaris del nostre Pare a aquestes escenes.

Recordeu els misteris de goig: ens admirem d'aquella humilitat de Jesús, que semetipsum exinanivit formam servi accipiens: que s'anorreà a Si mateix prenent forma

d'esclau, prenent carn com la nostra.
Sense el pecat, però igual a la nostra.
Humilitat que li fa estar, com els
altres, el temps necessari en el si de
la Mare.

Contemplem la Mare, que s'humilia i
va per les muntanyes de Judea a
veure la seva cosina, Santa Isabel.
Contemplem..., i ens commou,
aquella escena encantadora on es
compon el Magnificat.

Després neix Jesús: com nosaltres,
només que amb més pobresa: fora de
casa, en un racó. Non erat eis locus in
diversorio: no hi va haver per a ells
lloc a l'hostal. Sent de l'estirp reial de
David, el Senyor va voler néixer
pobre i viure pobre. I quan fa que els
evangelistes, inspirats per l'Esperit
Sant, expliquin la història dels
avantpassats de Jesús, en el relat
apareixen unes quantes dones, que
no són precisament un model de
virtuts, alguna d'elles, ni molt menys.

Perquè tinguem nosaltres amor i comprensió i, a través de Jesús, sapiguem disculpar la gent.

A continuació veiem com la Santíssima Verge va al Temple a purificar-se: quan més pura que Ella, només ho és Déu. Model d'humilitat! I nosaltres, plens de supèrbia...

Al final, després d'aquestes escenes d'humilitat, se'ns desborda l'ànima en generositat, per ocupar-nos de les coses de Déu, com va fer el Nen - quan el troben al Temple, després de cercar-lo tres dies-, que aquest és el tema de l'últim misteri: no sabeu que m'he d'ocupar en les coses que són del meu Pare del Cel? **[15]**

.

La novena de la Immaculada constitueix una mostra d'afecte filial a la Mare de Déu. Tanmateix, no oblidem que és molt més important el que rebem de Maria, respecte a

allò que li oferim. La Verge, en efecte, ens dóna un missatge destinat a cada un de nosaltres (...). I què ens diu Maria? Ens parla amb la Paraula de Déu, que es va fer carn en el seu si. El seu "missatge" no és altre sinó Jesús, que és tota la seva vida. Gràcies a Ell i per Ell, Maria és la Immaculada. I com el Fill de Déu es va fer home per nosaltres, també Ella, la seva Mare, va ser preservada del pecat per nosaltres, per tots, com anticipació de la salvació de Déu per cada home [16] .

D'aquesta manera, en recórrer amb intensitat, personalment, la novena de la Immaculada, ens preparem molt bé per al Nadal. A més -i l'experiència ho demostra àmpliament- ens ofereix una ocasió més de fer un constant apostolat personal. La Verge sempre atrau les ànimes i les condueix a Jesús. Tractem d'unir sòlidament aquests dos aspectes -tracte amb la Mare de

Déu i afany apostòlic-, ara i al llarg de tota la nostra existència. Meditem unes paraules del nostre Pare, que contenen una força extraordinària i suposen un desafiament per a la nostra resposta quotidiana. ***El món és com una gran boca assedegada, amb set de Crist, i nosaltres, els cristians, som l'aigua que ha d'apagar la seva set. Ens espera. El dia de demà, on seràs per calar aquest foc i aquest amor de Crist? Si no tens ara fam de proselitisme, mala senyal. Som fang de la terra, però -a les mans del Mestre Diví- donarem llum als ulls dels homes, que estan cecs i no veuen la resplendor de la veritat [17] .***

El mes que acaba de passar, s'ha començat la tasca apostòlica estable de la Prelatura a Sri Lanka. Donem moltes gràcies a Déu perquè, el mateix dia de l'arribada dels vostres germans, es va poder quedar reservat el Santíssim Sagrament a

l'oratori del nou Centre: un Sagrari
més en aquestes terres immenses
d'Àsia! A la Verge Immaculada
encomano aquests inicis i l'expansió
apostòlica que, amb la seva
intercessió, tractem de dur a terme
en tants indrets.

Filles i fills meus: les ànimes ens
esperen, t'esperen. Visquem amb
ànsies d'estimar, cada dia, el Sacrifici
del Calvari. El 1937, el nostre Pare va
poder celebrar per primera vegada la
Santa Missa amb tots els ornaments,
el 3 de desembre, després dels mesos
de persecució religiosa a Espanya.
L'he escoltat esmentar amb
grandíssim agraïment totes les
facilitats que li va donar el sacerdot
d'Andorra, a qui va encomanar al
Senyor quotidianament.

Seguiu pregant per la persona i
intencions del Papa, pels seus
col·laboradors en el govern de
l'Església, pels fruits espirituals del

seu recent viatge a Àfrica. I no us oblideu de unir-vos a les meves peticions al Senyor, que -com tantes vegades us he dit- són moltes i encaminades a donar a Déu tota la glòria.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2011

.....
[1] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 22-XII-2010.

[2] Missal Romà, Diumenge I d'Advent, Primera lectura (B) (Is 63, 17-19).

[3] Litúrgia de les Hores, Diumenge I d'Advent, *Ad Nonam*, Responsori breu.

[4] Missal Romà, 21 de desembre, Antífona d'entrada (cf. Is 7, 14, 8, 10).

[5] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 22-XII-2010.

[6] *Ap* 22, 20.

[7] Missal Romà, Diumenge IV d'Advent, Antífona d'entrada (Is 45, 8).

[8] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 25-XII-1973.

[9] *Ibíd.*

[10] Benet XVI, Homilia en la Nativitat del Senyor, 24-XII-2010.

[11] *Ibíd.*

[12] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 22-XII-2010.

[13] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 17-XI-1972.

[14] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 9-X-1972.

[15] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 16-XI-1967.

[16] Benet XVI, Discurs davant la imatge de la Immaculada, 8-XII-2010.

[17] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 24-X-1942.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-desembre-2011/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-desembre-2011/) (09/08/2025)